

Dudás Győző **AZ ARANY PATKÁNY**

Miután tegnap nagyszabású ünnepségen átvette életműdíját, ma délelőtt már, mintha mi sem történt volna, szeretett rózsái közt, kertészkedés közben találtuk az írófejedelmet.

Kedves Mester, üzenne valamit nézőinknek, az olvasóinknak?

Milyen bölcsességet osztana meg velünk, hosszú és termékeny élete tanulságaként?

Hát, hm! Hosszú életem volt, valóban. Megértem sikereket és kudarccokat... Akárhogy is, azt mondom, élni jó!

És szeretni! Mert én aztán szerettem!
Huhú!

Szerettem húszévesen ötvenéves asszonyt, és szerettem hetvenévesen húszéveset.

Szerettem a szőkéket, vöröseket, barnákat, feketéket!
A karcsúakat és a teltkarcsúakat!
Nyamm!

És akárhol máshol keresem az élet értelmét, csak ide lyukadok ki.

Khmm, az alkotásról, a művészetről esetleg, ha valamit...

Hát ez az, erről szól az alkotás is! Végül is a művészetekkel a halált akarjuk kicselezni, nemde!? És egyben a szépséget keressük kétségbeesetten, eltántoríthatatlanul.

Mindegy, író, költő, festő, szobrász, vagy zenész a patkány.

Hát köszönjük, Mester!

Vén hülye! Jön itt a kártékony heteró, fehér férfienergiáival! Még hogy az egész patkányság művészetftörténete a dugásról szól...! Szerencse, hogy nem előztünk, kivágjuk az egészet a fenébe!

Szerintem aranyos!

